

Wõta ja loe!

№ 24. — 3. aastafäit.

Ilmub 13. novembril 1934.

See peab saama otsustatud!

Ühel õhtujumalateenistusel kõneleb keegi õpetaja suure tõsidusega pöörmisest ja armuajast. Kirikus istub keegi mäetööline, kes on jutlusest wõimsalt haaratud. Ta soovib õpetajaga kõneleda. „Härra pastor, teie sõnad on mu hinge läbistanud. Kui kaua tundsin ma tõtt, kuid siamaale ei wastanud ma armukutsesele. Täna õhtu on mul nagu mingi jumalik ettekirjutus: See peab otsustatud saama! Kas teie ei taha minuga paluda?“ Ja nad palusid ning kaewandustööline uskus enda elu Jssanda Jeesuse kätte. Liis on langenud. Kristusele peab ta elu kuuluma ja rõõmsalt läheb ta oma rada.

Järgmisel hommikul sõidab ta harilikul wiisil maa alla. Waewalt on ta ühe tunni töötanud, seal pääseb walla üks kaljusein ja rõhub ta oma alla. Wiimane sõna, mis ta seltsilised ta suust kuulsid, oli: „See pidi otsustatud saama!“

See oli tõsine tahe ja püha sund.

Nii on inimesel oma eriline armupäew, mille üle Jumal tulekirjaga kirjutab sõna „täna!“ Ja südametunnistus ütleb „täna“, ning kõigil seintel näib olewat: „täna, täna!“ Selle jumaliku wäe kaasmõjul peab saama wõidetud trotsiw ja wastane süda, ning kahtlewa mõistuse sada pöiklemist oma wastulausetega saama waigistatud, et Jumala otsiw ja päästmisele kutsuw hääl wõiks üle kosta.

Mu hing on päästetud.

Mõningate aastate eest ewangeliseerisin ma ühes linnas Rheini prowintsis. Ühel hommikul — oli talwe — möllas kogu lääne Saksamaal hirmus torm, mis paljudes kohtades suurt kahju sünnitas. Ka mainitud linn, kus wiibisin, ei leidnud armu. Ta asetus mäenõlwakul ja oli selle läbi eriliselt tormile wälja pandud. Linna ees oli wabrik, mille omaniku juures ma neil päewil elasin. Wabriku ees aga asetus katlamaja. Loomulikult oli see wiimane esijoones tormi teel. Ja — katlamaja ei pidanud vastu selles möllus. Seinad said kokku muljutud ja raskeid katuse klaasplated kukkusid alla ning katlawahat sai maetud kokku warisewa maja rusude alla.

Teda tõmmati nii ruttu kui wõimalik rusude alt wälja. Oli raske kofe kindlaks teha, kui raskest ta wigastada oli saanud. Nii wiidi ta toju ja asetati woodisse.

Sama mees oli eelmisel õhtul istunud koosolekul. Jumala sõna

oli ta peale mõjunud ja selle mõjule alistudes jäi ta järelefoosolekule, kus andis oma südame ja elu Issandale Jeesusele. Rõõmsa weenega läks ta koju: Jeesus on mind vastu võtnud.

Kui ma õnnetusest kuulsin, külastasin ma teda. Ta lamas oma woodis, hoides käes wana suurt perekonna Piiblit ja luges sellest.

Olles temaga juba kõigesuguste asjade üle kõnelenud, küsisin talt, kas mõtles ta sel hetkel midagi, kui nägi seinu ja katust kokku warisewat. On ju nii sageli lugeda, kuidas uppujail surma hetkel kogu nende elu walgufiirusel nende silme eest möödub. Päästetud saades on nad sellest jutustanud. Tahtsin meeleldi kuulda, kas ka see mees midagi sarnast läbi elas.

„Ja“ wastas ta, „mõtlesin küll.“

„Ja mida?“

„Sumal olgu tänatud eilse õhtu eest!“

Mida tahtis ta seega öelda? Gelmisel õhtul oli ta oma südame Issandale annud. Sellele mõtles ta. Ta arwamine oli: kui praegu surm tuleb — mu hing on päästetud.

Mu sõber, seefugune torm wapustab kord ka sind ja purustab selle maja, milles elad. Tead sa, mida ma mõtlen? Torm, millest räägin, on surm. Maja aga, milles sa elad, on su ihu. Surma torm murrab sinu ihu hoonet, kuni see kokku wariseb.

Mis on siis su wiimne mõte? Wõi sa siis öelda: Sumal olgu tänatud, minu hing on päästetud!? Wõi pead sa ütleva: Ma ei wõi weel surra, mul pole rahu Sumalaga?!

Do, mõtle täna, mis su rahule tarwis läheb!

Täna on õige armas aeg, täna on õnnistuse päew!

G. Moderjohn.

Walwa ja palu!

Kui spartlased kord piirasid Uteenat, kartis Alkibiades, et walmurid wast küllalt truuwilt ei seisja oma paigal walwamas ja ütles seepärast neile: Pange hoolega tähele, millal ma süütan tule kantfis ja wastake sellega, et teiegi siis seda teete igauks oma wahipostil. See, kes täpselt ei täida käsku saab waljult karistatud.

Wahid ootasid suurima hoolega oma pääliku märguannet ja walwasid kogu õõ hoolsalt ning nii päästsid linna suurest hädaohust.

Nii nagu ateenlasti piirasid nende waenlased, nii ka meid ümbritsewad hingewaenlased, kuid palju kawalamad ja wägewamad. Pimeduse riigi jõugud teewad rünnakuid meie hingelinnale ja pahim waenlane uskmata, arg süda elab meie sees.

Mis peame tegema? Mis käsib meid teha meie sõjapäälk Jeesus Kristus?

„Walwake ja paluge!“

Siin on küsimuses meie wabadus, hingeõnnistus wõi hukatus. Seepärast peab olema aina walwel, aina uuesti süültama usu ja armas-

tuse lampi Jumala sõnast, kuni see päew koidab, millal Jsfand ilmub ja heidab waenlase pimeduse sügawusse.

Millal tuleb see päew? Ei keegi meist seda tea ja seepärast just peame olema a l a t i w a l w e l. Do, seda õnnetut, kes Jsfanda tulekul rumalate neitsite kombel kustunud lambiga peab seisma Jsfanda ees usu ja waimu õlita.

Õpeta Jsfand meid walwama ja paluma, kuni oleme mõitnud!

Raikkile.

Südamelöögid.

Ühes kõrtsis, kus palju rahwast õhtusel ajal koos oli, löödi korraga laelamp maha, tuli kustus, rahwa seas tõusis segadus pimeduse tõttu. Sedamaid farjatas keegi, õhtas raskesti, siis jäi kõik wagu. Kõrjendati mitmest suust tule järel. Kui tuli süüdati, nähti üht meest kõrtsi põrandal lamawat, suur nuga rinnus. „Kes on seda teinud?“ küsiti mitmelt poolt. Kõik olid õiged, kõik wabandasiid endid.

Parajasti juhtus samal ajal ka üks hallpäine kohtuhärra sealt mööda sõitma. Ta kuulis kõrtsi ees seiswa mehe käest kohutawat sündmust, ja läks ka kõrtsi, kõnelejat enesega kaasa kutsudes. Siis lastis ta kõrtsimehel kõrtsi ukseid kinni panna, et keegi wälja ei saanud minna. Oli see sündinud, ütles ta rahwale: „Koh, iga mees tehku oma rind paljaks ja lastu pealmised riided kui ka särk eest lahti!“

Mõnda käis kohtuhärra igast ühest mööda, käega südame kohta katsudes. Oli ta ju mõnegi mehe läbi katsunud, sai ta wiimaks ühe mehe kohta, kellele ta ütles: „Sõbrakene, sina oled süüdlane. Su südamelöögid kaebawad su peale, annawad sind üles. Salgamine ei aita. Oled mõrtsukas.“

Mees tunnistas oma süü üles ja ta wiidi wangi, kus kohus teda karistas, töö järele palka andes. —

Midagi ei jää salaja Jgawese kohtuniku eest. Ära püüagi warjata. Suurel kohtupäewal ilmub süü miljonite ees. Otsi nüüd juba lepitust Jsfandaga.

Wana aasta lõpul.

Kõige paremini lõpetad oma aasta, kui oma arwed Jgawese Jsfanda ees selgitad, kelle juurde pead ilmuma kord — wõib olla juba üsna peagi. Otsi temalt palwes andestust ja armu, muidu kaebawad su patud ja eksimused kohtupäewal su peale ning pole kedagi, kes su eest kostaks! Misuguse osa pärib su hing siis?!

Ära kaswata oma patuhulka neid aasta wiimaseid tunde kasutades nõidumiseks, pidustamiseks ja tantsumiseks, waid tule Jsfanda ette arutegemisele!

Talle l. 201.

Ma tean üht uft, mis lahti on Ta lahti ööd, kui päewad; Sest neile kõigil tuleb õnn, Kes sellest sisse lähwad.

Koor: Oh seda armu sügawust, Et see ku lahti minu eest; Mu eest, mu eest, On lahti minu eest.

Ta lahti seisab kõigile, See olgu kõigil teada, Nii waesele kui rikkale, Kes tahtwad õndsaks saada.

Oh rutta hing, nüüd on weel maad! Weel armu üks on lahti, Seal risti järel krooni saad, Nüüd findlas usus ütle:

Talle l. 420.

Ma üks kuninga laps, Mis mul puuduma peaks? Minu Jia on rikkam kui kõik; Terwe taewas ja maa, Mende täiused ka On ta päralt, nii suur on ta riik.

Koor: Oh mis õnn, oh mis rõõm, Mis seal taewaste jees Üksford ootab mind ees, Seal ma näen, kätte saan, Mis mu Jia mull' töotanud on.

Ma üks kuninga laps, Ma üks kuninga pruut, Ma üks kuninga sõber ja wend, Sellest rõõmustab meel, Sellest laulab mu keel, Seega ifka ma finnitän end.

Ma üks kuninga laps, Ma üks kuninga pruut, Kas weel sunnemat mõelda ma wõin? Eht küll eneses must, Kõige halvemast soost — Were armust jeks ülendud sain.

Talle l. 277.

Oh wõta mind, mu Jumal, Kää kõrwale, Et läeks mul jõuetumal Tee taewasse! Ei suuda üksi astu', Ei sammugi; Sest siruta käed wastu Mull' alati!

Su armu sülle ase Mull' juhata, Seal rõõmus waewas laje Hing puhata! Su jalge ette heita Las oma last, Kõik mured ju peal heita Nii ustawast.

Kui ma ei saa küll aru Su armu tööft, Sa wiid mind läbi maru Ja surma-ööft; Sest wõta mind, mu Jumal, Kää kõrwale, Et läeks mul jõuetumal Tee taewasse!

„Wõta ja loe!“ jatkab, kui Jumal aitab, ka 1935. aastal oma ilmumist, kuid mitte enam 2 × waid 1 × kuus. Seega on ka hind odavam ja maksab aastaks postiga koju saates 30 senti, 1/2 a.—20 f. Üksiknumbri hind endine. Uuendage aegsasti wanu tellimisi ja koguge uusi!

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 2 × kuus. Maksab aastaks 50 f., 1/2 a. 25 f., wälismaale 1 fr. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastööd saata toimetaja aadressil — P. Sink Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446—29.

„Külwaja“ (om. R. Raups) trükk, Keilas 1934.